SPORTURI TEHNICO-APLICATIVE

După 40 de ani de zbor, ing. Mircea Finescu, un as al planorismului, consideră că:

„PREGĂTIREA VIITORILOR ZBURĂTORI SĂ ÎNCEAPĂ CU LECȚII DE EDUCAȚIE ÎN SPIRITUL BOGATELOR NOASTRE TRADIȚII"

„Pasărea" argintite alunecă tot mai încet pe covorul aerodromului și iat-o, înclinîndu-se pe o aripă. Zborul s-a încheiat. Capota din plexiglas se ridică și-l vedem pe pilot dezlegîndu-și chingile parașutei. Cu cîteva minute în urmă omul acesta și **„mașina sa zburătoare"** — un planor de înaltă performanță — broda apele cerului în arabescuri măiestre, valsa ca-ntr-un vis, după șuierul vîntului. Este un bărbat de statură potrivită, suplu ca un atlet, cu o privire în care strălucește lumina văzduhului: **ing. Mircea Finescu,** poate primul în ierarhia planorismului românesc. Drumul său în acest sport a început — cine ar putea crede? — cu 40 de ani în urmă...

O viață de om închinată aripilor. La **ing. Mircea Finescu** aceasta înseamnă — dacă ne gîndim la performanțele realizate — **zeci de titluri de campion național și internațional; 27 de recorduri republicane** (ultimul realizat în anul care a trecut, viteză pe triunghi de 200 km); **„insigna de aur" cu trei diamante a Federației Aeronautice Internaționale; prestigioasa diplomă „Paul Tissandier", oferită de F.A.I. pentru merite deosebite în dezvoltarea aeronauticii; titlul de maestru emerit al sportului.** El a realizat peste 7 000 de ore de zbor pe toate tipurile de planoare din dotare și 1 500 de ore de zbor pe avioane sportive. Despre Finescu se poate spune că este de toată viața pilot încercător de aparate de zburat (de 2 ori salvîndu-se cu parașuta din planoare experimentale care s-au rupt în văzduh). Timp de 7 ani a fost pilot de încercare la Întreprinderea de construcții aeronautice din Brașov, cu care prilej a prezentat modernele creații românești în domeniul planorismului la saloane aeronautice din Franța și Anglia, Elveția și R.F.G., Austria și Olanda.

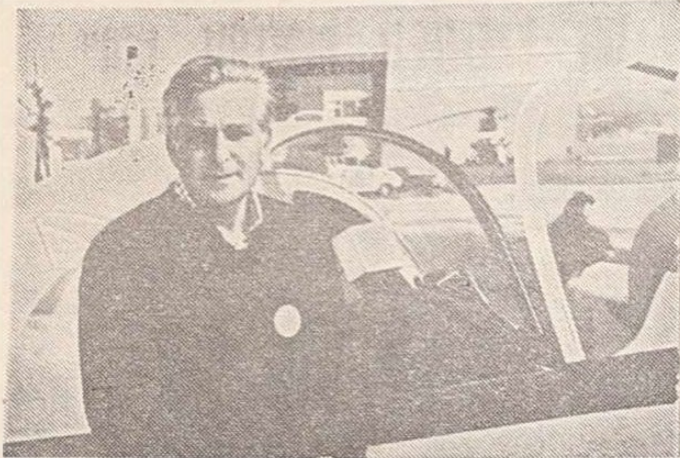
Meditam la toate acestea venind pe cîmpul de zbor pentru a sta de vorbă cu omul abia coborît din văzduh despre aviație și aviatori. Și ing. **Mircea Finescu** ne întîmpină cu binecunoscuta sa amabilitate.

— Se spune, adesea, ing. Mircea Finescu, despre aviație că este o activitate deosebită, care cere însușiri deosebite. Care-i părerea omului ce cutreieră zările de 40 de ani?

— Aviația se face — după convingerea mea — în primul rînd cu sufletul: dacă nu simți pentru ea permanent aceeași flacără ca pentru cea dintîi dragoste, n-ai ce căuta pe cîmpul de zbor. Dar numai atîta nu ajunge. Aviația, mai ales cea modernă, îți cere cunoștințe de specialitate complexe, luciditate, sănătate perfectă.

— Ați zburat 40 de ani. Care dintre emoțiile încercate în acest timp v-au rămas mai vii în memorie?

— Îmi cereți un lucru greu. Emoțiile pe care le-am trăit sînt de multe feluri. Emoții puternice, amestecate cu un cald sentiment de mîndrie patriotică am avut la salonul de la Le Bourget, cînd decolam cu motoplanorul nostru — o bijuterie a tehnicii — iar la 2 secunde după mine decola un interceptor „Eagle", care făcea să se cutremure văzduhul. Degajam pe stînga, iar publicul, vedeam de sus, mă urmărea pe mine, și nu pe „Eagle", sătul, cu siguranță, de uruitul bombardierelor. Au fost și emoții de alt fel. Toată viața am învățat și pe alții să zboare — ca instructor, sau în celelalte

funcții pe care le-am îndeplinit. Plecarea unui tînăr în văzduh, pentru prima dată singur, constituie pentru cel care „i-a pus manșa în mînă", cum se spune în aviație, un moment unic. Aici nu ne jucăm de-a zborul. Omul este singur, pentru prima dată, în captivantul dar capriciosul văzduh...

— Cu ce se cere începută pregătirea viitorilor zburători?

— Cu lecțiile de educație, de educație în spiritul tradițiilor atît de bogate pe care le avem. Înainte de a urca în cabina aparatului de zburat, tinerii trebuie să cunoască tezaurul bogat, de mare prestigiu internațional, lăsat de înaintași și pe care au datoria să-l sporească necontenit. Să cunoască, de asemenea, minunatele condiții create de partidul și statul nostru, posibilitățile de afirmare fără precedent. Fiindcă, iată, acum 40 de ani băteam cîmpul aeroclubului C.F.R. din Arad desculț, trăgeam la sandow-ul de remorcaj scrîșnind din măsele și nădăjduind la... 2—3 lansări. Și ce nu au băieții acum? Aerocluburi, planoare moderne, avioane de remorcaj, instructori. Socotesc acest lucru firesc. Sportul aviatic ocupă un loc aparte în pregătirea tineretului pentru muncă și apărarea patriei.

— Ce ne puteți spune despre preocupările dumneavoastră actuale?

— Antrenez lotul de planorism pentru viitoarele competiții internaționale. Dar asta-i o altă problemă. Cred că trebuie să facem mai mult pentru atragerea tineretului spre aceste discipline tehnico-aplicative...

Împingem planorul spre hangar. **Ing. Mircea Finescu** nu ne spune o vorbă despre pregătirile sale ca sportiv. Am înțeles, însă — dintr-o remarcă: „planorismul n-are vîrstă" — că nu vrea să părăsească, încă, performanța. Și bine face!

Viorel TONCEANU

CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE RADIOTELEGRAFIE-SALĂ „CUPA DUNĂRII"

La Radioclubul central din Capitală s-au desfășurat, timp de patru zile, întrecerile celei de a X-a ediții a concursului internațional de radiotelegrafie-sală dotat cu **„Cupa Dunării"**, la care au participat sportivi din **Bulgaria, Cehoslovacia, R.D. Germană, Polonia, Ungaria, U.R.S.S.** și **România.** Întrecerile au fost dominate de radiotelegrafiștii sovietici, a căror echipă s-a clasat pe primul loc.

Radiotelegrafiștii noștri au avut o evoluție mulțumitoare, echipa română ocupînd locul 3 în clasamentul pe țări. O frumoasă comportare a avut junioara **Janeta Manea,** care la probele de recepție și transmitere regularitate și transmitere viteză a ocupat primele locuri, iar la cea de recepție viteză s-a clasat pe locul al doilea.

Rezultate tehnice: **trasmitere viteză** — juniori: 1. **Janeta Manea** (România), 2. **Vladimir Aleksandrov** (U.R.S.S.), 3. **Vlado Kopecky** (Cehoslovacia); seniori: 1. **Stanislav Zelenov** (U.R.S.S.), 2. **Anatolie Râsenko** (U.R.S.S.), 3. **Tomas Mikeska** (Cehoslovacia). **Recepție viteză:** juniori: 1. **Vladimir Aleksandrov,** 2. **Janeta Manea,** 3. **Iosef Czystowski** (Polonia); seniori: 1. **Stanislav Zelenov,** 2. **Todor Kaichiev** (Bulgaria), 3. **Anatolie Râsenko. Recepție și transmitere regularitate:** juniori: 1. **Janeta Manea,** 2. **Vladimir Kopecky** (Cehoslovacia), 3. **Ferenc Provics** (Ungaria); seniori: 1. **Stanislav Zelenov,** 2. **Todor Kaikiev,** 3. **Tomas Mikeska.** Clasamentul pe țări: 1. U.R.S.S., 2. Cehoslovacia, 3. România, 4. Bulgaria, 5. Ungaria, 6. R.D. Germană, 7. Polonia.

Cărți noi

„MINIBASCHET"

Prima ediție a lucrării „Minibaschet", apărută cu opt ani în urmă, s-a epuizat „văzînd cu ochii". Era și normal, deoarece baschetul pentru copii se afla în plină dezvoltare și, ca atare, editarea unui manual complex și complet era cît se poate de binevenită. În aceste condiții și ținînd seama că de atunci minibaschetul a cunoscut o răspîndire de-a dreptul impresionantă, ediția a doua a cărții „Minibaschet", apărută recent în editura „Sport-Turism", constituie un eveniment așteptat. Sîntem convinși că numeroși profesori de educație fizică, învățători și antrenori doritori să propage minibaschetul în rîndul elevilor între 8 și 12 ani o vor primi cu justificat interes.

Colectivul de autori, format din **Teodora Predescu, Stelian Gheorghiu** și **Octav Dimitriu,** a reeditat un îndrumar deosebit de prețios, care cuprinde elemente detaliate asupra criteriilor de selecție, tehnicii și tacticii jocului, formulelor de desfășurare a întrecerilor, precum și regulamentul de joc.

Pe lingă punerea în actualitate a programei de minibaschet, tehnicii și tacticii jocului, actuala ediție a lucrării cuprinde, ca noutate față de ediția din 1972, capitolul care se referă la conținutul jocului de minibaschet și influența practicării lui asupra organismului, asupra particularităților morfofiziologice și psihice ale perioadei antepubertare, indicații metodice asupra selecției.

Ținînd seama de răspîndirea minibaschetului în masa elevilor, publicarea acestei lucrări — un adevărat manual — reprezintă un real sprijin, pe care cei interesați vor ști să-l folosească, sperăm, din plin. **(D. STANCULESCU).**

EI SÎNT CAMPIONII NOȘTRI OLIMPICI

(Urmare din pag. 1)

jinindu-mă de elemenții caloriferului.

— Cu alte cuvinte, o atitudine în muncă tip 1980 în anul 1950.

— Exact cum spui, plus multe alte obsesii legate de participarea la concurs. Avînd un mare consum nervos înaintea oricărui concurs, am dus o adevărată bătălie pentru dezvoltarea autocontrolului, ajungînd pînă la adevărate forme de ritual, care au izbutit, în cele din urmă, să mă sustragă și să mă ducă la victorie.

— Două vorbe despre cele trei medalii.

— Medalia de aur din Mexic este o medalie-răsplată pentru cea de aur de la... Tokio. În Japonia am obținut bronzul, dar în condiții speciale. A cîștigat Tamara Press (57,29), urmată de Lotz (57,23) și de acel 56,97 pe care l-am înregistrat eu. În mod curios, arbitrii japonezi mi-au anulat trei aruncări absolut corecte, interpretînd eronat regulamentul care nu interzice depășirea în aer **a cercului cu călcîiul de pivot. Așa se face că ultima mea aruncare, primită cu urale de public și care măsura peste 58 de metri, nu a fost considerată și în foaia de concurs.**

— Între 1960 și 1968, pe filiera Roma — Tokio — Mexico, atletismul nostru a fost salvat de... atlete. De ce?

— Într-adevăr, între Roma și Mexico atletele noastre au cucerit NOUĂ MEDALII (n.r. Roma: **Ioli, Lia**; Tokio: **Ioli, Lia, Peneș**; Mexico: **Viorica, Lia, Peneș, Silai**). **Să admitem că și concurența în atletismul feminin este mai mică, dar să nu uităm plusul constant de seriozitate al fetelor, mergînd pînă la sacrificiu.**

— Încotro se îndreaptă atletismul?

— Spre rațiunea lui de a fi, adică spre depășirea tuturor limitelor.

— Uneori am impresia că cifrele mereu mai spectaculoase își datorează creșterea mai mult unor cauze din afara atletismului, ca de pildă materialele, cum este cazul prăjinei, sau mobilizării tuturor resurselor medicinei, ale științei.

— E adevărat. Firmele producătoare de materiale sportive au o contribuție cu implicații în toate direcțiile. Mai e și problema stimulentelor permise și nepermise, care fac relative mult tabelele într-un sport de o mare puritate, cum a fost și cum trebuie să rămînă atletismul. Uneori, însă, inovațiile tehnice ajută. Așa, de pildă, apariția bureților în groapa săriturii în înălțime și prăjină îi protejează mult pe atleți la aterizare, indiferent de stilul folosit. Apropo de înălțime, salutăm cu bucurie faptul că tînărul nostru lider al detentei, Proteasa (2.25), trage după el o simpatică „bandă de plutitori" de 15—16 ani, care sar 2,17, i-am numit pe Matei Sorin, Militaru, Popescu.

— Care este diferența dintre atletismul de ieri și cel de astăzi, la noi?

— Noi, cei de ieri, ne-am descurcat aproape singuri și la tehnică și la metodică. Cei de astăzi au aproape totul distilat și în urma experienței noastre. De aici, un avans teoretic calculat în ani de experiență. Dar un avans care se anulează în momentul în care nu se înțelege rolul muncii.

— Cum se explică pierderea tempoului într-o serie de centre cu veche tradiție atletică, de pildă Timișoara, Cluj-Napoca?

— Am meditat mult la această problemă. Poți să ai investiții spectaculoase, poți să organizezi totul și să te bucuri de sprijinul tuturor. Dacă locul nu este sfințit de omul potrivit, treaba se urnește greu. Fără sufletul mare al unor oameni ca Arnăut, Iovănescu, Nehoi, atletismul încetează să fie o splendidă aventură și devine doar o ruletă cu centimetri.

— Am impresia că tot mai mulți copii se simt atrași de jocurile sportive.

— Asta a fost și pe vremea noastră. Atletismul îi va atrage întotdeauna pe copiii din jurul arenei sau din jurul sălii. Un copil care locuiește în Drumul Taberei va veni mai greu la „23 August", cu atît mai mult cu cît astăzi atletismul nu mai poate fi conceput fără o pregătire permanentă, iarna-vara. Țin minte că noi lucram, cum lucram, în sălița din Floreasca II. Astăzi avem mai multe săli, chiar în provincie, dar e nevoie de oameni care să anime viața din jurul stadionului de atletism.

— Cum ajungi un mare campion?

— Am fost întrebată deseori, mai ales de fetele care abia încep atletismul. Le-am spus mereu că totul depinde de dorința de autodepășire. Dar această dorință trebuie... organizată. Țin minte, aveam un jurnal de antrenament în care scriam totul, pas cu pas, minut cu minut, fără să mă fi obligat nimeni. Astăzi, performanța, în necontenită creștere, cere mereu mai mult. Între medalia mea olimpică de la Mexico și cea de la Montreal e o diferență de 11 metri.

— Ce este atletismul?

— Viața însăși. E dorința de a urca și de a nu da înapoi. Poate că de aceea am privit flacăra olimpică în patru continente și mi-a rămas atît de bine întipărit în minte un articol pe care l-a scris Vilara și care se numea „Pasărea Phoenix".